

Békehírmők

2011. március 13.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CV. ÉVF. 11. SZÁM



„Adj ingyen örömet!” Ünnepségsorozat Pestszentimrén



Az ünnepség előadói a pestszentimrei Sportkastélyban

A nagy misszióparancs teljesítésére vállalkozott a Pestszentimrei Baptista Gyülekezet – lelkipásztorukkal az élen – és a Békéssy Sándor Egyesület február 13–20. között „Adj ingyen örömet!” címmel. Hosszas és alapos előkészítő és szervezőmunka előzte meg mindazt, ami egy héten

keresztül megvalósulhatott. A nyolcnapos fesztivál az önkéntesség jegyében fogant. Az egész gyülekezet módfelett azon munkálkodott, azt akarta bebizonyítani, hogy „a legjobb dolgok az életben ingyen vannak”. Az ingyenes dolgok is lehetnek minőségiek és örömszerzők. Az Úr Jézus tanítása szerint „ingyen kaptátok, ingyen adjátok”. A hét minden programja igazi

örömet akart szerezni a résztvevőknek. A szervezők úgy állították össze ezeket, hogy minden korosztály – idősödők, fiatalok, gyermekek – megtalálja a maga helyét és örömet. A programokból néhányat azonban kiemelünk.

(folytatás a következő oldalon)

Encsi levél – Első bemeirítésünk

Nagy öröm volt az encsi kis gyülekezet életében 2010. október 17-én. Ezen a napon tartottuk az első bemeirítést a kis közösségben, ahol három bátor, boldog, imádkozó szívű testvérnő vallhatta meg a hitét nyilvánosan is: *Gulyásné Tóth Mária*, az édesanya, és ikerlányai, *Gréta* és *Cintia*. Az ünnepségnek a miskolc-szirmai gyülekezet adott otthont, ahol élvezhetjük testvéreink vendégszeretetét. A szirmai gyülekezet dicsőítő csoportja szép énekekkel dicsőítette Istent, amit együtt a fehér ruhásokkal lelkesen énekeltünk. A liturgus *Komáromi Károly*, az encsi gyülekezet ügyintézője és a boldvai gyülekezet lelkipásztora volt, aki a hitvallást mondatva el a bemeirítkezőkkel, illetve

egy-egy igeverssel bátorította a fehér ruhásokat. Igét hirdetett *Bányai István* encsi lelkészjelölt a János evangéliuma 3. rész 1–18. versei alapján, kiemelve az újjászületés szükségességét. A bemeirítést a helyi lelkipásztor, *Bódis Sámuel* végezte. Az új gyülekezeti tagokat a gyülekezet részéről *dr. Basista Vladimír* testvér köszöntötte egy-egy ajándék Biblia átadásával.

A hírtétkü beszámoló után közreadjuk a Marika, Gréta és Cintia számára kedves igeverseket és gondolatokat a bemeirítésükkel kapcsolatosan.

Marika: E napon megvallhattuk hitünket a szirmai gyülekezetben kedves testvéreink, ismerőseink és barátaink előtt, pecsétet téve mennyei állampolgárságunkra. (folytatás a 87. oldalon)



Azt mondd, amit
mondanod kell, ne
azt, amit mások sze-
retnének hallani!
Henry David Thoreau

Március 15.

ÖNÁLLÓAN GONDOLKODNI

Március 15. a szabad sajtó napja. Március 15. főhajtás azok előtt a fiatalok és felnőttek előtt, akik akartak és mertek tenni a nemzet felemelkedéséért. Március 15. örök protestálás minden hatalommal szemben, amely teljesen vagy részben saját érdekeit képviseli és érvényesíti a közjával ellentétben. Március 15. örök küzdelem a törvény előtti egyenlőség érvényre jutásáért. Március 15. erőmerítés, gondolkodás a lelkiismeret, a szólás és a vallásgyakorlás szabadságának kivívásáért és fenntartásáért.

Március 15. olyan ünnepként vésődött nagyon hamar, 1860-tól a nemzet tudatába, amelyben a szabadságot mint megvalósítandó és ajándékba kapott létezés, életet ünnepli.

Hogy a kommunikáció külön tudományággá és egyben iparággyá fejlődött, meg kell látnunk, hogyan próbálják elfoglalni (sajnos sok esetben sikerrel) a megnyomorító hatalmak az emberi gondolkodás mind nagyobb és nagyobb területét.

Március 15. a bátor és tiszta gondolkodás tiltakozása lett. Nem a gáttal vesztett ösztönök tiltakozása, nem a vágytól bizsergő zsigerek tiltakozása, nem a szennyes kívánságok tiltakozása volt. A félelmet legyőző gondolkodás tiltakozása nyilvánult meg.

Mert gondolkodni merni kell.

A sajtóban is közzétett vagy épp a sajtó által kért közvéleménykutatások felmérései sokszor azt bizonyítják, hogy inkább besorolni és felsorakozni szeretünk valami mögé. (folytatás a 89. oldalon)

Tájékoztató

A következő lapszámunk a március 15-ei ünnepségsorozat miatt március 27-én jelenik meg. (A szerk.)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Március 20-án,** vasárnap délután 5 órakor zenés istentiszteletet tartunk az Újpesti Baptista Imaházban (Budapest IV., Kassai u. 26.) **Liszt Ferenc-orgona- és kórusműveivel.** Igét hirdet **Mészáros Kornél,** orgonál **Tóka Ágoston,** énekel az újpesti baptista énekkar. Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk!

♦ **Március 25-én** 19 órakor az Újpesti Baptista Imaházban (1043 Budapest, Kassai u. 26.) kerül sor a **Jákim Stúdió Színházi Társulás** **Hasak a napra** (Avagy a mérce léce az égbe kerül) című előadására. A belépés díjlan. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők.



Jó hírek Gödöllőről

Történelmi pillanathoz érkezett Magyarország, ugyanis a 2010-es évben először tízmillió alá csökkent Magyarország lakossága, pontosan 9 986 000 főre. A születések száma csökkent, az elhalálozásoké pedig nőtt. Ugyanakkor a Gödöllői Baptista Gyülekezetben pontosan az ellenkezőjét tapasztaltuk. Az elmúlt évben (2010) hat gyermek született (öt gyermekbemutató), és 2011-ben még két gyerekbemutató gazdagította gyülekezetünket. Öröm ez a szülőknek és a gyülekezetnek egyaránt! Hála érte az Úrnak!

A szülők és gyermekeik nevei:

- **Csapó Tamás** és felesége, **Ági,** gyermekük: **Csapó Kinga**
- **Merkel Krisztián** és felesége, **Kinga,** gyermekük: **Merkel Milán**
- **Szabó Barnabás** és felesége, **Ildikó,** gyermekük: **Szabó Kamilla**
- **Diósi Csaba** és felesége, **Réka,** gyermekük: **Diósi Csenge**
- **Sebestyén Árpád** és felesége, **Panni,** gyermekük: **Sebestyén Domonkos**
- **Téglási Gábor** és felesége, **Krisztina,** gyermekük: **Téglási Benedek**
- **Fazekas Gábor** és felesége, **Betti,** gyermekük: **Fazekas Gergely.**

Az Úr áldja és őrizze meg őket!

Szabó Márton

„Adj ingyen örömet!” – folytatás a címloldalról



Jó Pásztor Fúvószenekar

A fesztivált **Papp János,** a Magyarországi Baptista Egyház missziói igazgatója nyitotta meg. Hangsúlyozta, hogy napjainkban nem az önként vállalt munka és szolgálat a jellemző. Mégis felbecsülhetetlen értéke van. A fesztivál nyitó „öröme” megadta azt az alaphangot, amelyre építeni lehetett az ünnepi hét skáláját.

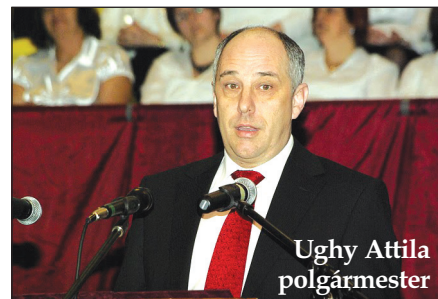
Erre február 13-án (vasárnap) délután négy órakor került sor a pestimrei baptista imaházban. A koncertet fiatal imrei és baptista fiatalok közreműködése tette értékessé. (**Háló Gyula** lelkipásztor már eddig is bizonyította, hogy szíven hordozza az ifjúság jelenét és jövőjét. Ezt ezúton is köszönjük.) Február 16-án (szerdán) szintén az imaházban volt az „Egymásnak teremtvé” című rendezvény házaspárok számára. Ezen az alkalmon beszélgetés zajlott házaspárok, valamint **dr. Szabó Endre** és felesége, **Krisztina** között család, hit, közélet témakörben. Szabó Endre belgyógyász orvos, felesége gyógyszerész, négy gyermekük van. A doktor úr korábban a NOE (Nagycsaládosok Országos Egyesülete) elnöke volt, így a közéletből hozott példái, tapasztalatai jótékonyan befolyásolták az egyébként közvetlen hangvételű beszélgetést.

Február 20-án (vasárnap) a pestszentimrei Sportkastélyban került sor a kb. 700 résztvevős fesztiválzáró ünnepségre, melyet **dr. Mészáros Kálmán** egyházelnök nyitott meg. Sok érdekességgel és különlegességgel tarkított alkalom volt ez. Láthattuk és hallhattuk



Lakatos György és Huszár Géza „példaképdíjasok”

Schmitt Pálné Makray Katalin (a köztársasági elnök felesége) kifejezetten erre az alkalomra küldött videoüzenetét. (Beszélgetőpartnere: **Nagy Imre** riportter.) **Dr. Almási Mihály** a baptista életvitel értékfórumokról tartott rövid előadást, bemutatva, hogy kik a baptisták. A Jó Pásztor Fúvószenekar koncertje mindig szívet melengető, most is



Ughy Attila polgármester

ezt élhettük át. Egyéb kedves színfoltjai is voltak az estének (példaképdíj-tulajdonosok biznyságtétele, gyermekek musical előadása stb.). Hallhattuk **Ughy Attila** Pestszentlőrinc-Pestszentimre polgármesterének szívből jövő gondolatait, jókívánságait.

A sok pozitív vonás között meg kell említenünk, hogy sajnálatos módon a felkért szolgálattevők nem mindegyike tartotta magát az előre megbeszélt időtartamhoz. Ez nagyban befolyásolta a jónak induló, sok élményt biztosító, de hosszúra nyúlt rendezvényt. Ez azok felé udvariasság, akik, sok-sok szervezés és odafigyelés után – öröm helyett – mégis kérdőjeleket hagynak maguk után. Ettől többre és jobban kell egymást becsülni és értékelni.

Végül őszinte szívvel kívánjuk a pestszentimrei gyülekezetnek és lelkipásztorának, hogy a befektetett munka hozza meg gyümölcsét kellő időben! Adja meg a Kegyelem Ura, hogy aki érdeklődőként ellátogat az imaházba, találja meg Jézus Krisztust és azt az örömet, amit ma is ingyen ad az őt keresőknek!

„egy baptista résztvevő”

Bocsánatot kértek az evangélikusok Ökumenikus kitekintés (5. rész)



Larry Miller, a Mennonita Világkonferencia főtitkára, az üldözöttjét a jeges folyóból kimentő Dirk Willems (1569) híres holland anabaptista vértanúról készült képet adja ajándékba a megbékélés jeleként a Lutheránus Világgyűlés vezetőinek Stuttgartban

A Lutheránus Világszövetség 2010 júliusában Stuttgartban megtartott nagygyűlésén a következő bocsánatkérő határozatot fogadták el evangélikus testvéreink:

„Istenbe vetett bizalommal kérjük az Urat, aki Jézus Krisztusban megbékélt a világgal, és kérjük mennonita testvéreinket is, hogy bocsássanak meg a szenvedésekért, amiket elődeink a XVI. században az újrakeresztelőknek okoztak! Kérjük, felejtsek el vagy ignorálják a következő évszázadok üldözéseit is, az újrakeresztelők minden meg nem engedhető, rossz irányba vezető és sértő bemutatását, amelyeket lutheránus szerzők mind a mai napig tudományos vagy nem tudományos formában terjesztettek róluk.” (Történelmi jelentőségű lépés... Béke hírnök, 2010. augusztus 8. – 237. o.)

Az Lutheránus Világszövetség stuttgarti világgyűlése arra is kötelezettséget vállalt, hogy az evangélikus hitvallásokat az egyházi intézményekben ezentúl már csak ezzel a kitéttel együtt fogják oktatni. Emellett arra is elkötelezték magukat az evangélikus világegyház tagszövetségei, hogy mindenütt hangsúlyozni fogják azt a tényt, hogy az állami erőszak vallási meggyőződésekre visszavonásának kényszerítésére nem alkalmazható. A vallás- és lelkiismereti szabadságot minden politikai rendszerben meg kell őrizni.

Mindezek után mi magyarországi baptisták is nagyra értékeljük evangélikus testvéreink bátor tettét, és örömmel vesszük azokat a jelzéseket, amelyek a további testvéri közeledés irányába mutatnak. Így tekintünk nagy figyelemmel azokra a megnyilatkozásokra, amelyek a krisztusi alázat és

szeretet gyakorlatban is megtapasztható lelkületéből fakadnak, amit a következő sorokból is kiolvashatunk:

„A történelmi egyházaknak le kell mondaniuk vélt felsőbbrendűségükről, büszkeségükről, gőgjükről, és újra kell gondolniuk kapcsolatukat a Krisztus-hitet életükben is konzekvensen komolyan vevő szabadegyházi tagokkal. Meg kell becsülni értékeiket, és keresni kell velük a kapcsolatfelvételt! Át kell lépniük az árnyékunkat a protestantizmusban! Ötszáz éves árnyék ez, de a 21. században végre nyitni kell a mennonitákhoz hasonló baptista és más – azelőtt szakadár közösségeknek is nevezett – gyülekezetek irányába... Ötszáz évig mind

az evangélikus egyházak, mind a szabadkeresztények mindig az árnyékukkal együtt látták egymást. Az LVSZ most – Isten kegyelmének napja alatt – árnyék nélkül mert és tudott önmagára és vélt ellenfeleire tekinteni. Egy történelmi egyház szánta el magát nagy lépésre: bevallotta bűneit, bocsánatot kért és baráti kezét nyújtott.” (Hafenscher)

Mit felelhetnénk mi a sok ezer mártírrá vált vértanú anabaptista hitelődünk nevében erre a megrendítő testvéri gesztusra? Mi lehet a viszontlépés erre a bocsánatot kérő, baráti kéznyújtásra? Mit tehetnénk mi, egy üldözött mártír nemzedék késői utódai, magyar és más nemzetiségű, különböző földrészekre és országokban élő, üldözött és mégis megbékélt baptisták? Mi lehetne a válasza a mintegy 800 millió tagot számláló, felnőtt hitvalló-bemerítést gyakorló, különböző felekezetekben élő, szabad evangéliumi protestáns hitű keresztényeknek e nem várt, mégis közel 500 éve ki nem mondott bocsánatot kérő, töredelmes mondatokra? Igen, hetvenszer hétszer is megbocsátunk, mert Krisztus is így tette és ezt tanította. Igen, mi is kezet nyújtunk, és testvéri ölelésre tárjuk karjainkat. Igen, mert így kell tennünk, ha Megváltónk parancsát komolyan akarjuk venni, aki azt mondta: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,34–35)* Úgy legyen! Ámen!

Dr. Mészáros Kálmán
lelkipásztor/egyházelnök

Encsi levél (folytatás a címlapról)

Rögös utat kellett végigjárniuk a döntésünk meghozataláig, de testvéreink segítségül voltak ezen az úton. Az Úr és testvéreink előtt már teljes bizonyossággal jelenthetjük ki, hogy Isten a mi Mennyei Édesatyánk. *„Isten ugyanis, aki ezt mondta: sötétségből világosság ragyogjon fel, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.” (2Kor 4,6–7)* Sötétségből világosság lettünk. Úgy hiszem, ez az ige kifejezi Isten munkáját a mi életünkben is. Istentől életre szóló ígéretek kaptunk Komáromi Károly lelkipásztor tolmácsolásában: Marika: *„Megfeledekzik-e csecsemőjéről az anya, nem könnyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfedkeznek is, én nem fedkezem meg rólad.” (Ézs 49,15)* Gréta: *„Éppen ezért meg*



vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára” (Fil 1,6). Cintia: *„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül!” (Kol 3,1)*

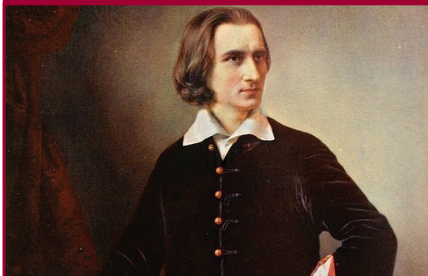
A bemerítés élménye életünk eddigi legfelelőbb pillanata volt. Semmi nem fogható ahhoz az érzéshez, mikor tudod, hogy Isten örül neked, mert megvallottad őt.

Az encsi gyülekezetnek immáron kilenc bemerített tagja van. Hálát adunk a már eddig megtett útért, és hisszük, hogy Urunk segít kitartani, és tovább szaporítja gyülekezetünket üdvözülőkkel. Köszönjük az értünk mondott imádságokat!

Dr. Basista Vladimír

Zengő húrok mestere

Elefántcsont palotából zeneszóval vidámítanak 45. zsoltár 9b



Liszt Ferenc (1811–1886) élete és pályafutása történetéből manapság sokan a szenzációsabb pontokra terelik a figyelmet, például a romantikus művészt mutatják be, és szót sem ejtenek arról, hogy a művész alaptermészetében spirituális, erős hitű ember. A római katolikus egyházzal mindennapi kapcsolatban állt, első sorban felnőttként, de már tizenhét éves serdülő korában sokszor könyörgött édesapjának, majd egy franciskánus papnövendéknek, engedjék meg, hogy bemelessen a szemináriumba. Ahogy most követhetjük döntő kapcsolatot az egyházzal (1857-ben a Szent Ferenc rend tiszteletbeli tagja, 1865-ben minorita ferences, és 1879-ben „albai kanonikus”), a fennmaradt leveleinek és zenei kéziratának pontos értelmezése hitelesen bizonyítja és úgy ábrázolja őt, hogy a róla szóló közismert tájékoztatásokkal homlokegyenest ellentétes jellemű. Kiderül valóságban Lisztről, hogy hitében nemcsak vigasztalódik, sokkal inkább a hitéből kap erőt, amit lelkével bevisz a művészetébe, talán egy kissé misztikusan, de mindig konkrétan reménykedve a megváltásban és az örök élet ígéretében. (Dr. Rena Charnin Mueller, a New York-i Egyetem zeneművészeti tanársegédje)

A Villa d'Este Tivoliban, egy Róma közelében épült palotában, rendkívül szép környezetben találták meg Liszt Ferenc Elzász-Lotharingiában 1862-ben készült zongoráját. A hangszert úgy konstruálták, hogy alkalmas legyen különleges virtuóz játékkárra. A palotában az osztrák származású *Gustav von Hohenlohe*

(folytatás a következő oldalon)

Beszélgetés a tengerparton

Heinrich Böll következő elbeszélése nemes egyszerűséggel bizonyítja, hogyha a lélek egészséges, akkor a tárgyaknak nincs hatalma az ember fölött, de ha a lélek szegényes – és ráadásul nem is tud erről a szegénységéről –, akkor a tárgyak és eszközök megszerzésének mániája lesz úrrá rajta. Talán erre is gondol Jézus, mikor ezt üzeni János apostol által a Jelenések könyvében: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss! Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Ez a rövid elbeszelés ilyen szemgyógyító ír lehet. (A szerk.)

A tengerparton szegényesen öltözött ember fekszik egy halászbárkában, és szunyókál. Mellette áll egy elegánsan öltözött turista, és éppen színes filmet fűz a fényképezőgépebe, hogy megörökítse az idilli képet, a kék eget, a békésen tarajozó, fehér hullámokkal barázdált zöld tengert, a fekete bárkát, a halász piros sapkáját. Katt! Még egy kattánás, és – mivel az Isten a hármasságot szereti – biztonság kedvéért harmadszor is: katt! Az idegen, csattanó zajra a halász felriad, feltápáskodik...

Az udvarias jóindulattal eltelt turista... beszélgetésbe akar elegyedni vele.

– Ma gazdag fogás várja, ugye?

A halász a fejét rázza.

– De azt hallottam, hogy ilyen időben jó a kapás!

A halász bólint.

– No, és nem fut ki a tengerre?

A halász a fejét csóválja. A turista levertnek látszik.

– Talán rosszul érzi magát?

A halász a taglejtések nyelvéről végül áttér a normális beszédre.

– Nagyszerűen érzem magam – mondja. – Soha életemben nem éreztem magam ilyen jól.

Feláll és kinyújtózik, mintha atlétaszertű testalkatáról szeretne bizonyosságot tenni.

– Egyszerűen fantasztikusan jól érzem magam!

A turista arca egyre szomorúbb lesz, és már nem tudja elfojtani kérdését, amely úgyszólván a szívéből fakad:

– De akkor miért nem megy ki a tengerre?

– Mert ma reggel már kint jártam.

– És jó fogás volt?

– Olyan jó, hogy most már nincs miért még egyszer kimennem. Négy homárt, két tucát makrélát fogtam...

A halász végre teljesen felébred, beszédesebb lesz és megnyugtatólag veregeti a turista vállát, akinek gondterhelt arckifejezését az alaptalan, de megható bánat jelének tartja.

– Még holnapra és holnaputánra is futja – jelenti ki, hogy végképp le vegye a terhet az idegen válláról.

A turista fejét csóválva letelepszik a csónak szélére, fényképezőgépét maga mellé teszi – most szűksége van arra, hogy mindkét keze szabad legyen, mert kellő nyomatókat akar adni beszédének.

– Nem szeretnék beavatkozni személyes ügyeibe – kezdi –, csak hát képzelje el, hogy ma másodszor, harmadszor, sőt talán negyedszer is kifut a tengerre, és akkor három, négy, öt, sőt talán tíz tucát makrélát fogna... Képzelje csak el!

A halász bólint.

– És nemcsak ma, hanem holnap, holnapután is – folytatja a turista –, egyszóval mindennap, ha szerencsés napnak bizonyul, kétszer, háromszor, sőt talán négyszer is kifutna a tengerre... el tudja képzelni, hogy akkor mi lesz?

A halász a fejét rázza.

– Legfeljebb egy év múlva mortort vásárolhat, két év múlva újabb bárkája lesz, három-négy év múlva pedig bizonyára vásárolhat két csónakot, és azzal aztán még többet fogna – egy szép napon pedig két motorhajója lenne, és... – a lelkesedéstől egy pillanatra elakad a turista hangja – kis hűtőházat épít, esetleg füstölőt is, aztán meg konzervgyárat, saját helikopterre tesz szert, hogy a levegőből figyelhesse a halvonulást és rádióval utasíthassa a motorhajóit. Aztán engedélyt szerez, halvendéglőt nyit, és saját maga közvetítő nélkül exportálna a homárjait egyenesen Párizsba... és akkor...

A lelkesedéstől megint elakad a turista lélegzete, a fejét rázza, szinte megfedezkedik szabadságának örömeiről, lelke mélyén szomorkodik, és úgy nézi a békésen gördülő hullámokat, melyek között a ki nem fogott hal bukfencezik.

- Akkor... - mondja, de az izgalom még mindig megbénítja.

A halász megveregeti a vállát, mint ahogy a gyermekét szokás, aki nek a torkán akadt valami.

- Akkor mi lesz? - kérdezi hal-
kan.

- Akkor - mondja halk elragadtatással az idegen -, akkor leülhet ide

a partra, szunyókálni a verőfényben, és nézheti ezt a gyönyörű tengert.

- De én most is ezt teszem! - válaszol a halász. - Nyugodtan üldögélek a parton és bóbiskolok. Csak a maga kattogása zavart meg...

A turista töprengve távozik a parttól. A munkára gondol, amelyet mindig eszköznek tartott ahhoz, hogy egy szép napon megszerzi magának azt a lehetőséget, hogy többé ne kelljen dolgoznia. Arcán most nyoma sincs az együttérzésnek a szegényesen öltözött halász iránt - csak egy kis irigység látszik rajta.

Heinrich Böll (fordította: S. Gy.)

Március 15. - Önállóan gondolkodni (folytatás a címlapról)

Ha gondolkodunk is, ne nekünk kelljen megfogalmazni, adják ké-
szen, amit mondanunk kell!

Félünk az ismeretlentől. Mert ha nem is tökéletes, vagy épp rossz, ami van, de a miénk, ezt már ismerjük, erre fel vagyunk készülve.

Félünk a bizonytalantól, ezért inkább nem kockáztatunk semmit az igaz életért.

Bár sejtjük, hogy az élet több, mint az étel, mint a ruházat, mint a ház, mint a munkahely. Mert mit használ az embernek, ha végül az egész világot megnyeri, de a lelkében kárt vall? - 2000 évvel ezelőtt tette föl ezt a kérdést Jézus Krisztus.

Mert nem lehet úgy élni, mintha nem lettek volna előttünk azok, akik példát adtak becsületből, a haza szolgálatából, bátorságból, gondolkodásból.

Vajon a gondolatnak és a lelkiismeretnek ekkora szabadságát el bírjuk-e ma, amikor legyártott hírek és kommentárok ösztökélnek arra, hogy ne gondolkodjunk? Ma, amikor a társadalomnak minden frakciója fegyelmezetten vagdossa a gondolatok önálló szárnyait.

Ha bárki ma kiszolgáltatottnak érzi magát, lássa meg: a kiszolgáltatottság nem a kormány hibája, nem a pártok műve, nem az egyházak hanyagsága, nem az önkormányzatok mulasztása elsősorban. Az elme szolgáltatja ki magát akkor, mikor kedvesebb számára a hazugság és a kényelem, mint a valóság és az igazi belső szabadság. Az elme szolgáltatja ki magát akkor, mikor gyáva gondolkodni.

Micsoda perspektíva nyílik majd meg népünk számára, mikor kiűzi mindenki azt a kis démonát a fejéből, mely cenzorként, főprogra-

mozóként befészkelte magát a magyar agyába.

Tiszta fejek: micsoda hatalom egy ország sorsában!

Jézus 2000 évvel ezelőtt bevonult Jeruzsálembe. Ezrek és ezrek éltették, ünnepelték, éljeneztek. Elég volt néhány nap, és már ott függött a kereszten. A gyáva fejek lehültek néhány nap alatt. Idáig hasonló a történet a mienkkel. Aztán eltelt 50 nap, és elég volt 12 ember (akiket ma már apostoloknak nevezünk) ahhoz, hogy „tanításukkal betöltsék az egész várost”. Majd Krisztus megismerésének ragálya végigsöpört az egész Római Birodalmon.

Néhány elkötelezett ember képes megváltoztatni ennyire az adott világot? Csak ők képesek.

Milyen Magyarországot akarunk?

Az alkoholisták és drogosok, a betegek és depressziósok, a buták és tanulatlanok, az ügyeskedők és korruptak Magyarországot?

Vagy pedig a szabadok és tiszták, az egészségesek és harmonikusak, a tanultak és bölcsök, a szorgalmasak és erkölcsösek Magyarországot?

Sokáig ma sem várhatunk a döntéssel, hogy miért akarunk küzdeni. Higgyük, ha jól választunk, megéri az áldozat!

Kövessük azok példáját, akik szájjal, szívvel és tettel ugyanazt akarták: egy jobb hazát. Áldott legyen mindenki, aki ezért erejéhez képest mindent megtesz!

Háló Gyula
felelős szerkesztő

(folytatás a előző oldalról)

(1823–1896) kardinális fogadta a művészt, aki találhatott nyugalmat és csendet az alkotáshoz. Sokszor indult onnan Európa fejedelmi palotáiba, hogy a zongorája zengő húrjai hangjával gyönyörködtesse magas rangú és finom ízlésű hallgatóit. Liszt magyar származású osztráknak vallotta magát. (Nevében az „sz” hangot magyarosan s-sel és z-vel írta, és tiltakozott, ha németesen írták, mivel németül, „z” nélkül is értelmes szó a List.) Élete 75 évéből jelentős időt töltött a kastély parkra néző szobáiban, talán az első emeleten, ahol az olasz művészettörténészek felfedezték és helyreállították a hangszerét.

Hangszerek a Biblia korában

Mindennek van történelme, az uralkodóknak, a népeknek, de a hangszereknek is. A zeneművészet és az emelkedett zenei ízlés mindig összekapcsolódott az istentisztelettel. Ezért legalább érintsük az emberi történelemnek ezt a részletét! A hangszerek „nyelvét” az ember értelmezi, bár pontosan nem érti. A bibliai ősidők óta zsoltárok hangzottak gyakran hangszeres kísérettel. Viszont szelektálták a zenei eszközöket a szentség légköre érdekében. A zenei hangnak nem kell tolmács, lehet alárendelni szöveget, költészetet. A zene soha nem vitatkozik, bár róla sokat vitáznak. A zene hangulatot teremt, nem érvel, nem magyaráz, mégis sokat kifejez és mozgósítja az embereket. Hatalmas gondolatokat, vágyakat és érzelmeket képes indukálni. Alkalmas öröm, gyász, vidámság vagy csüggedés kifejezésére, pedig egy szót sem szól róluk. A szakrális zene mennyei tartalmat közvetít, üzenetet, éppen úgy, mint egy igehirdetés. Másként is motivál a zene, fel sem sorolhatjuk mind. Bármennyire különös, de mind a hangszeres vagy a vokális zene nevel, a zenemű jellemet nemesít, mind az igazság, mind a valótlan felé képes az embereket elmozdítani. Legfőképpen az ember lelki világát kitölti, s aki nem ismeri fel a fontosságát, és kiküszöböli életéből, sokkal szegényebb annál, aki befogadja. (folytatjuk)

Szebeni Olivér

IFIROVAT

Élőben jelentkezőnk!

Tichilesti, a leprafalu

Még mindig élnek leprások Európa utolsó lepratelepén, Tichilestin. Habár közel harminc év telt el az utolsó diagnosztizált eset óta, szakértők szerint a kór még mindig támadhat. A Tulcea megyei lepratelepen húsz érintett él, többségük hosszú évtizedek óta. Nem mondhatók pácienseknek: az itt élők a fantomfalu polgárai, ide szól az állandó lakcímük is. Betegségük nyomait ugyan még sokan viselik (többen elvesztették végtagjaikat, látásukat, bőrükön ott a mycobacterium laprae által okozott, tbc-hez hasonló fertőzés nyoma), de gyakorlatilag gyógyultaknak vannak nyilvánítva.

Leprás megbetegedéseket Európa-szerte fedeznek fel évről évre, de a fertőzés ma már jól kezelhető, intenzív gyógyszerelés mellett maximum tíz év alatt gyógyulnak nyilvánítható az érintett. Az európai országokban otthon kezelik a fertőzötteket. Romániában, ahol a XX. század végéig fordultak elő ilyen megbetegedések, azonban fenntartják a gyógyító és rehabilitációs központot, az idén plusztámogatást is ígért az intézménynek az Egészségügyi Minisztérium. (nyuuz.hu)

A BMA új könyve



E. Gri-Bayer
Darinka szerkesztésében megjelent az
Élet a csendben
avagy egy kis
csend az életben

című, gazdag biblikus tartalmú mondanivalóval, színes fotókkal teli, kemény táblás ajándékkötet. Szép ajándék névnapra, születésnapra vagy csak úgy bármikor. Megrendelhető a kiadónál, BMA, bmszbayer@t-online.hu, 30 953 17 37 baptifon, valamint beszerezhető a keresztyén könyvesboltokban.

Kiválasztottak II. rész

A kiválasztottság, a „csoporton belül lenni” érzése az üdvösség tudatának felszabadító hatása mellett egyéb előnyöket is nyújt az életünkben. A humanisztikus pszichológiában az alapvető fiziológiai és biztonsági szükségletek után jelenik meg a szeretet, a „valahová tartozás” igénye, mely rávilágít arra, hogy mennyire alapvető jelentőségű minden ember számára, hogy egy csoport tagja lehessen. Ez az igény olyan erősségű lehet, hogy akár a virtuális világban is teremtsünk vagy keressünk magunknak lakótársakat a valóságshow-szereplők, a szappanoperák hősei életének figyelemmel kíséréssel, vagy negatív értékeket képviselő deviáns csoportokhoz való csatlakozással. A Krisztus egyházába való belépés tehát nagyon sokat segít a valahová tartozás igényének kielégítésében.

Az identitásunk, énképünk is erőteljesen támaszkodik a különböző csoportokban betöltött szerepeinkre. Ha a „ki vagy te?” kérdésre kellene válaszolnunk tíz-húsz mondattal, nagy valószínűséggel többségében valamilyen csoporthoz tartozást kifejező állítással jellemeznénk magunkat. Mivel a keresztyén hitünk (jó esetben) az élet minden területét átjárja, nemcsak hitvallást, hanem életmódot, feladatokat, identitást is nyújt számunkra. A csoporthoz, gyülekezethez tartozás a hitünket is erősíti. Mások életét, küzdelmeit és bizonyásgáteteit látva bátorítást nyerhetünk, saját hitünk megvallásával pedig a nyilvánosság elkötelező ereje segít a keskeny úton megmaradni. A Biblia elkülönüléssel kapcsolatos tanácsai tehát az üdvösség kérdésének központba helyezését, hitünk növelését, keresztyén identitásunk erősítését célozzák.

A másokhoz való közeledésre, hasonulásra, a befogadásra buzdító igék ezzel szemben a kiválasztottságérzés veszélyeinek elkerülésére hívják fel a figyelmünket. Melyek ezek a veszélyek? Ha magunkat másoktól különbözónak érezzük, nagy az esélye annak, hogy magunkat különbnek tartunk. Ez az énünk részéről egy olyan egyszerű énvédelmi mechanizmus, mely biztosítja egyébként igen ingtag önértékelésünk szinten tartását. A megkülönböztettség ilyen jellegű megélése azonban könnyen vezethet egy olyan felsőbbrendűségi érzéshez, amely mások elfogadását, befogadását nehezíti, erőteljes megjelenési formájában pedig elkülönülést, törvényeskedést, kizárást, elszakadást eredmé-

nyez. A kiválasztottságunk tudatából fakadó felsőbbrendűségi érzés és a mások kizárására való törekvés hátterében többnyire olyan pszichés folyamatok húzódnak, melyek a hívő emberek életében is ugyanúgy megjelennek, mint a nem keresztyén életekben. Ezek azonosítása (elsősorban saját magunk számára!) nagy segítséget nyújthat abban, hogy felismerjük, melyek azok az érzések, gondolatok, amelyek emberi természetünkől fakadva mások, vagy legalábbis egyes emberek elfogadását nehezítik vagy akár teljesen meggátolják. (folytatjuk)

Dr. Péter-Szarka Szilvia

Énekek a kiválasztottságról

A keresztyén énekek nem szokták összekapcsolni a kiválasztottságot és a többiekhez tartozást. Általában a kiválasztottságot csupán a hívő és az Úr közötti kapcsolatban értelmezik. Egy mai dal így fogalmazza ezt meg: *Kiválasztottál, új szívet adtál. / Ismertesd meg velem útjaidat! / Vezess engem Szentlelked által, / hogy hirdethessem a te nagy nevedet. Ragadj magaddal minden nap, úgy kérlek, / emelj fel szent trónod elé, / hadd lakhassak házádban!* A Baptista gyülekezeti énekeskönyvünk egyik gyönyörű dallamú éneke a kiválasztottság értékét nem csupán az Úrral való új kapcsolatban, hanem a többi hívőhöz fűződő szoros lelki családban látja: *Egy az óhajom, / Uram, Jézusom, / Hogy hűnek találj / A nagy napon, / S ne síjtsdon örök halál. // Kiválasztottál, / Magadhoz vontál / És megszenteltél; / Új szövetséggeddel / Fiaddá tettél. // Mily nagy nyereség, / Hogy az Úr már rég / Szent családba vont; / Ott nyertem sok lelki / Testvért és rokont.*

A krisztusi kiválasztottságból nem vezet út az önhitt beképzelt-ségbe, az isteni protekcionizmusba, a hívőség felsőbbrendűségébe, az egyházi kívülállásba, a keresztyén távolságtartásba, a spiritualitás fölényébe. Épp ellenkezőleg: a kiválasztottságból vezet tényleges út az embertársainkhoz. Jó lenne, ha énekeink is összekapcsolnák a kiválasztottságot és az összetartozás igazságát.

(A szerk.)

Nagy János (1920–2011)

„...akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.” (Róm 14,8b)



Nagy János baptista lelkipásztort életének 91. évében szólította haza a Teremtő Isten. Temetése 2011. március 3-án nagy részvétel mellett történt az ürömi temetőben. A temetést Papp János missziói igazgató vezette, igét hirdetett dr. Mészáros Kálmán egyházelnök, a család részéről Marosi Nagy Lajos testvér mondott emlékbeszédet, zenei munkásságáról Beharka Pál testvér emlékezett meg. A sírnál Mészáros Kornél főtitkár, újpesti lelkipásztor szólta a vigasztalás igéit, a teológia nevében dr. Almási Tibor, az intézmény rektora imádkozott.

Testvérünk 1920. július 14-én született Budapesten. Még születése előtt, 1917-ben az édesapa, Nagy József szabómester családjával a Fejér megyei Cecéről költözött Budapestre, majd nem sokkal azután az akkor gyorsan fejlődő, önálló városba, Újpestre. Az új, városi környezetben az édesapa, Nagy József nemcsak a család eltartására gondolt, hanem belső lelki éhségtől hajtva többre vágyott. Református presbiterként szívesen hallgatta hívó munkatársának bizonyágtételét, amely először a Nap utcai imaházba, később az újpesti gyülekezetbe vezette. A hirdetett ige és a gyülekezetben tapasztalt szeretet által Isten egy új, nagyszerű

távlatokat megnyitó úton indította el a Nagy családot.

Gyermekkorának és zsenge ifjúságának meghatározó lelkipásztora volt Pannonthalmi Béla, aki által hitének vallomására, éppen 75 évvel ezelőtt, 1936. július 12-én bemerítkezett. Ifjúkorában aktívan vett részt a gyülekezet ifjúságának munkájában, különösképpen az akkor virágzó fiúköri munkában. Iskolai tanulmányait Újpesten végezte, 1940-ben a Budai Állami Tanítóképző Intézetben szerzett tanítói diplomát. 1942-ben bevonult katonának. 1945 februárjában szovjet hadifogságba esett, és az ukrainai Brajnka település szénbányája melletti táborban töltött három és fél évet mint hadifogoly, ott tanulta meg az orosz nyelvet. A fogolytáborban hamar egymásra találtak az Úr gyermekei. Nagy János testvér vezette a közösséget. Egy Bibliájuk volt, az énekeskönyvet emlékeztetőből leírt 50 ének helyettesítette, amelyet a körülményekből adódóan „A reménység hangjainak” neveztek el. 1948 őszén térhetett haza, amikor ismét bekapcsolódott az újpesti gyülekezet életébe. 1949 februárjában kötött házasságot a hajdúböszörményi lelkipásztor leányával, Kolozs Ilonával. 1950 őszén költöztek Hajdúböszörménybe. Tanárként kereste kenyerét, magyarul és orosz nyelvet tanított. Miközben elvégezte az Egri Tanárképző Főiskolát is, szívét egyre inkább az Úr szolgálatának gondolatai töltötték el. Önéletrajzában ezt írta: „Még tartott a háború, úgy éreztem, hogy az Úr elhívott a lelkipásztori szolgálatra”. 1955. április 24-én avatták fel lelkipásztorrá Kondoroson. 1957-ig pásztorolta a körzetet: Kondoros, Csabacsúd, Orosháza, Tótkomlós és Nagyér gyülekezeteit. Közben mint levelező hallgató folytatta teológiai stúdiumait.

1957-től volt Angyalföld baptista gyülekezeteinek lelkipásztora. A Jász utcában, a Váci úton, Budakalászon és Ürömon tartott istentiszteleteket.

(folytatás a következő oldalon)

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BP.-NAP UTCA: Verik Lajos életének 82. évében, 2011. február 3-án – Istennel megbékélve – hunyt el. Február 17-én kísértük utolsó útjára a Fiumei úti temetőben. A gyászistentiszteleten Huszta Csaba lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló igéjét.

HÉVÍZGYÖRK: Február 5-én kísértük utolsó földi útján Nagy Lajos testvért, 93 évet élt. Elete utolsó szakaszát a Péceli Sportegyesület Idősek Otthonában töltötte. Gyermekéveit az egykori Baptista Árvaházban élte, amire mindig hálás szívvel és nagy szeretettel gondolt. A gyászistentiszteleten Sörös Attila és Szlepák Lajos lelkipásztorok szolgáltak.

KARTAL: Hosszú betegség után temettük el február 23-án Lantos Tibort, aki 49 évet élt. Nem volt a gyülekezet tagja, de a gyülekezet iránti szeretetét kétkezi munkával is kifejezte. Betegségének szenvedései által lelki kapcsolatba került Istennel és a testvérekkel. A gyászoló családnak és a gyülekezetnek evangelizációs igével szolgált Sörös Attila és Szlepák Lajos lelkipásztor.

MAGYARCSANÁD: Árgyelán Jánosné Sztán Zsófia testvért hosszan tartó betegsége után, 69. évében magához hívta az Úr. Míg ereje engedte, szorgalmas, imádkozó tagja volt a gyülekezetnek. Miközben a lelke megerősödött, a teste egyre erőtlenebb lett. Egy vágya volt, hogy az Úr Jézussal találkozzon. Balogh Barnabás lelkipásztor a 2Tim 4,7–8 alapján hirdette a vigasztalás igéit.

BÉR: 2010. október 23-án kísértük utolsó földi útjára Sulyan Jánosné testvérnőnk, akit 56 évesen hívott magához az Úr. A béri gyülekezet hűséges tagja és a falu „postanénije” volt. Igét Hetényi Attila lelkipásztor hirdetett. Vass Ferenc lelkipásztor igével, Kovács Artúr a testvérnőnk egyik kedves versével, a felsőpetényi egyházi Wesselényi utcai gyülekezet énekesei pedig énekekkel szolgáltak.

♦ Zuglóban kétszintes családi ház kerttel, garázzsal eladó. Tel.: 06 30 542 93 58.

Ünnepi istentisztelet és nagygyűlés a leprások világnapján



A magyarországi Lepramisszióban kezdettől fogva alkotó módon vettek részt a baptista hívők és természetesen számos gyülekezetünk is. Az adományozók egyre növekvő táborában is sok a baptista. Ehhez a folyamatos és csöndes áldozatvállaláshoz kapcsolódik időnként az is, hogy otthont adunk az említett misszió egy-egy ünnepi eseményének. Így került sor idén a leprások világnapján, január 30-án, vasárnap délután a Lepramisszió ünnepi istentiszteletére és nagygyűlésére a Budapest-Wesselényi Utcai Baptista Gyülekezet templomában.

A házigazda, Kübler János helyi lelképásztor és Kapi Zoltán evangélikus lelkész, a Lepramisszió elnöke köszöntötte az egybegyűlteket. Az istentiszteleti rész keretében Szabó Gábor Ferenc őrbottyáni református lelkész prédikált, az evangélikus Szluka Livia pedig művészi énekével hangolta az Örökkévaló csodálatára szívünket. A közgyűlés legfontosabb része Riskóné Fazekas Márta igazgató éves beszámolója és a Lepramisszió munkájába betekintést nyújtó vetített képes ismertetése volt. A Lepramisszió Nemzeti Bizottságának egyházunkat képviselő két tagja közül a már korábban szolgálatba állított lelkészi tag – Győri Kornél – után ez alkalommal iktatták be tisztebe a másik baptista képviselőt, a gyülekezeti munkás Pálincás Ibolya testvért. Beiktatása a Lepramisszió jelenleg érvényes szabályzatát követve eskütelletel történt. Mielőtt erre sor került volna, testvérünk tanácsot kért, hogy baptistaként ezt megteheti-e. Aggályát a múlt század elején kialakított közösségi állásfoglalással oszlattuk el. Eszerint: „Jézus Krisztus megtiltotta övéinek a meggondolatlan és felelőtlen esküdözést. Ezt tiszteletben tartva, a baptisták a különféle szervezetek és hatóságok által alkalmanként megkívánt esküt soha nem kezdeményezik, de nem is tagadják meg, ha olyan dologra vonatkozik, amit eskü nélkül is készek lennének vállalni.”

Gy. K.

Nagy János (1920–2011) – folytatás az előző oldalról

Testvérünk kivette részét a közegyházi szolgálatokból. 1957-ben az újraindított *Békehiír* korrektora lett. Ezt a fontos munkát 1997-ig, negyven éven át végezte.

1957 őszétől 1965-ig orosz nyelvet, egyházszervezettant és pszichológiát tanított a Baptista Teológiai Szemináriumában. 1962–1965 között az intézet igazgatója volt. Éveken át az egyház számviteli adminisztrátora és pénztárosaként is szolgált. Sokoldalú testvérünk elkötelezettje volt az egyházzenének is, aktív munkatársa volt 1960-ban A hit hangjai reformkiadásának, és időskora ellenére 2003-ban aktívan segédkezett a Baptista gyülekezeti énekeskönyvet megalkotó Énekeskönyv-bizottságban is. Isten jó egészséggel áldotta meg, idősebb korában is helyettesített, ígét hirdetett, hasznossá kívánt válni. Amikor 2010-ben az egyházunk Országos Tanácsa által adományozott Spurgeon-díjat vehet-

te át, így nyilatkozott: „Nem voltam méltó arra, amire Isten elhívott engem. Csodálom őt, hogy erőt adott mindezek elvégzéséhez. Kiváltságnak tekintem ezt, amiért Istent dicsőítem!”

Nagy János lelképásztor testvére élete végéig követte „drága szülei” példáját a hitben, a becsületességben, az alaposágban, a nemes egyszerűségben. Biblikus gondolkodását nem zavarták meg a különféle irányzatok, mindvégig kitartott hű Mestere mellett. Úgy élt, „ahogyan vette a Krisztust”. Fia, Kolozs Nagy János testvér írta édesapjáról: „Nagy idők szerény tanúja, Isten szeretetének hirdetője és megélője volt”.

Valamikor régen négy ifjú dicsérte az Urat szép énekmondással. A három testvér már előrement. Ma ez a régi kvartett ismét felcsendül, és zeng a dicséret „ott fenn, az Isten trónjánál”.

MNL

A tiszta tanítás

1Korinthus 2,1–13

Sok siető ember között kis csoport fiatal báméskodik ráérősen. A vak is látja, hogy városnéző diákok. Ketten élénken beszélgetnek, érdekes lenne odafigyelni:

– Látod ezt a kariatidát? Itt, ezt a párkányzatot tartó nőalakot!

– Látom. Faragott oszlop...

– Persze, de nézd azt a gondos, aprólékos kidolgozást, a ruhája redőit és a hibátlan görög arcot... – Te azt az oszlopot bámulod?

– Korinthusi oszlopfő...

– Persze, hiszen tanultuk, de az akantuszleveleken mi a néznivaló, inkább ezt figyeld...

– Te, ez nekem annyi mindent juttat eszembe... a várost, amelyet egyszer leromboltak a rómaiak, de újjáépítették, és a kultúra, sport, kereskedelem – és az erkölcstelenség – központja lett...

– Ezt... ezt az utóbbit honnan tudod? Azt ne mondd, hogy a Bibliából!

– Pedig onnan. Mert éppen ebben a bűnös városban, ahol sokféle tetszetős eszmét hirdettek, a nagy zsidó kolóniában azt mondta Pál apostol, hogy nem akar tudni másról, mint a Krisztus keresztyéről...

– Görög műveltségük között? Aligha tett ezzel szert népszerűségre... azok a színjátékos Olimposzon lakókkal társalgó fejek nemigen hallgathatták az ilyen beszédet...

– A népszerűség nem érdekelte az apostolt, megmondta előre, hogy nem ékesszólással vagy a bölcsesség fölényével ment hozzájuk, hanem Istenről, a megfeszített Krisztusról és az Isten Szentlelkéről kíván csak beszélni.

– És érdemes volt ilyenről prédikálni annyira máshoz szokott hallgatóság előtt?

– Nem hiszem, hogy ezt mérlegelte volna, éppen ő, aki tudta, hogy szólnia kell, hiszen a hit hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által (Róm 10,17), és ha ő tisztán adta tovább azt, amire az apostoli megbízást kapta, akkor megtette, ami tőle telt...

– Olyan lelkesen mondtad mindezt, mintha te is apostoli megbízást kaptál volna...

– És ha igen? Valamilyen mértékben mindnyájunknak van küldetése. Ha beszélünk, leginkább azt mondjuk, ami foglalkoztat minket, és miért ne közölhetnénk...

– Nos jó. Akkor én most elmondom neked, hogy engem ez a kariatida érdekel legjobban. Ennek a fejét mintha láttam volna máshol is... mintha ez Artemis-fej lenne...

Továbbmentek.

Az egyiket a szobor feje, a másikat a tiszta tanítás foglalkoztatta.

L. V.